

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 óra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ - HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jun. 11-én
1871.
24. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely „Ludas Matyi”-nak
van szánya.

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Belügyek.

Nem bánom, — hát legyen csuda-szent,
Sérthetetlen, halhatatlan,
— Mint Rómában non possumus ur —
Mindörökre esalhatatlan . . .
Az a fránya delegáció!
A mely most Bécsben együtt ül, —
Higye Gyula ur, hogy a polczon
Élte fogytaig ott esücsül.

Nem bánom, — csak intézze bátran
Bájszt ur a diplomacziát,
Nyerje meg az össz-államnak
A bürkust, vagy a francziát!
Legyen az a közös hadsereg
Olyan erős, olyan vitéz:
Hogy szaladjon — a la Szadova — . . .
Minden, a kire csak ránéz!

Nem bánom — ha már sem itt sem tul
Nem elég egy-egy miniszter,
Álljon oda a pénzt költeni
Még egy harmadik főpiszter; —
Legyen Menyus ur a főkasszás
Töltse átkozott éh-gyomrát
Annak a csúf közös sárkánynak,
A mely annyi terhet nyom ránk.

Ha nem . . . azt meg már nagyon bánom
Hogy Vili ur ő kigyelme . . .
Tesz-vesz' mindent, s a hova kéne
Oda nincs egy csepp figyelme. —
Alkotmányos életet élünk
— Mondja — s Erdélyben a zsandár.
Mefogja a lóköttöt, s betyárt,
De kisiklik sok jó madár!

Rabló, gyilkos, postasikkasztó . . .
Ott benn ül már Szögedébe,
S a vis motrix-ot a Pester Lloyd
Veszi szépen kegyelmébe!
Leakarják kenyerezgetni
A Hon, az Alföld s Ellenőrt,
Hogy a sok uri zsvány mellett
Irjanak és álljanak őrt!

Nem csak a gatyás betyárt kell ám
Elsípni, — mert a kaputos
Százszor rosszabb, — hadd invitálja
Hát őket be az a biztos. —
Addig eleget válogathatsz
A betyár, zsvány s más gazba . . .
Míg csak szabadon járhat kelhet
A főzsvány, az orgazda.

Az is nagyon fura állapot
A melybe Pauler jutott,
Mondhatnánk: no! ennek szegénynek
Ugyan helyesen kijutott.
Ugye bizony cultusminiszter
Volna, — ha volna! ő kelme?!
Ha Tritytrotyékkal szembe szállni
Akarna, avagy ha merne!

Gyöngy állapot! egy obscurus pap
— Olyan, minő van akarhány —
A magyar cultusminiszternek
Orrára fricskát s fittyet hány!!!
Hát nem tudja pokolba csapni?
Pardon! ha ő ezt megtenné,
Pesti katolikus kaszinó
Azonnal nagy zokon venné!

Szentelt fricska.

A tapolezai kerület idevezülni akaró lelkészei meghatva a pápa nyomoruságos helyzete által, egy legalázatosabb felirathban azzal vigasztalták ő esalhatatlanságát, hogy érette mindannap imádkoznak, miért is kéri ő szentségének apostoli áldását.

Hanem a felirathoz elfeledtek Péterfillért mellékelni.

Pius papa aztán ezt a feledékenységet úgy tromfolta vissza, hogy kegyes leiratában blztosította ugyan a

Alkotmányos miniszter! s tagja
Annak a szent kaszinónak,
A hol a finis sanctificat
Media, — és ezt tartják jónak.
Egy bruder Hegyi s Violával!
No, mit vársz tőle tehát mást?
Rájuk is adta már az elnök
Cziráki Jankó az áldást!

Uram, uram! Szlávi, Gorove,
Was ist das für eine Wirtschaft?
Hogy mindent benyel az a Deutsche —
Donaudampfschiffgesellschaft!
S a Triester Lloyd, mint Tök Jankó
Kikapja a subvencziót, —
Pedig Fiume is jól tudom
Megköszönné e porcziót!

Bizony mondom, koszorutokba
Egy-egy dicső virágot tűz
Segíteni oly társulat, mely
Rabszolga kereskedést üz.
Talán egy-egy szerecsen lokájt
Küld időnként ajándékba . . .
Hogy olyan hiven megmaradtok
Íránta e jó szándékba.

Osztán meg . . . no de elég mára
Majd máskor is kaptok rutul,
Hogy más kutya érdeke a fő,
S a miénk háttérbe szorul.
Ha sok rossz fát teszten a tűzre,
En is vissz'adom a kölesönt —
Adjon isten mindnyájatoknak
— Azt a mi nincs — jobb erkölesöt.

Nagy Bögös.

tapolezai kerület lelkészeit, hogy érettök ő is imádkozik, hanem az apostoli áldást nem küldte meg.

Most már a tapolezai kerület lelkészei elmondhatják: quittek vagyunk a pápával.

Mélsás jelige.

**Amicus Plato, amicus Aristoteles,
sed maxima amica . . . a bursa.**

Tomcsányi.

Pattantyuk a nagyméltóságú főrendiház karzatáról eregeti Ludas Matyi.

Denique a méltóságos főrendek a született törvényhozók és egy párr vöröshasu püspök számszerint mindössze valami tizenhátán elméltóztatták háтарыzni, hogy. . . . meg vesznek.

Á telepítvényesekről szóló törvényjavaslát kotyvászott módosításukat hármádszorr is visszaküldik a képviselőháznak.

Igy határozottatott ez el ferbli és tarokk mellett az urikaszinóban, a mumiák odujában pedig sanctionáltatott.

Most hát mi fog történni ezen törvényjavaslattal? Hát bizonyosan a nagy bráma indítványozni fogja, hogy utasítsa a képviselőház böles megfontolás végett az osztályokhoz. A még Pesten rekedt mamelukok aztán rámondják az Áment. *)

No majd küldenék én a nagyméltóságú és rozsdás czimerü henye főrendeknek — ha én volnék a tisztelt ház! — olyan izenetet, hogy tudom nem tennék az ablakukba.

A méltóságos főrendeknek ezen parádéja önkéntelenül is eszembe juttatja azon esetet, midőn Törtelen egy negyedfél tagból álló vándorszínész társaság nagyszerű előadást hirdetett, bengáliai tüzzel és kivilágítással.

A plajbászszal karmolt színlapon nagy ákombákom betűkkel ott díszlett: népség, katonaság.

A fényes kivilágítást osztán vakitová tevé 4. szál fagygyu gyertya, a bengáliai fényt pedig elővarázslák egy olajbamártott ivpapirossal.

Hát a népség és katonaság?

A népség állott két szurtos és meztlábos paraszt gyerekből, a katonaság a koresmáros kocsisából.

Hanem az a legszebb, hogy ezen nagyméltóságú mumiák a nemzet ezen privilégizált heréi még jezsuita módra profanizálni merészlik a képviselőház szabad elvűségét, mondván:

„Ha a főrendiház a képviselőházzal szemben bosszu álló akarna lenni, akkor nem tenné a változtatásokat, mert a képviselőház tagjait sujtja leginkább a javaslat.“

Sic. Tehát késül, hogy a méltóságos főrendek nagyobb részének nem csak hogy telepítvényese nines, hanem még telepe sincs.

Már pedig csak seperjenek kendtek a maguk fundusa előtt.

*) Mind a nagy brámátói, mind pedig a mamelukoktól pardont kérek, ha gyanúsítással ellenkező történnék a javaslattal, mert a mondott értelemben eljárás csak az én kujon felfogásom annyival is inkább mivel én ma pénteken midőn ezt a pattantyut írom, nem tudhatom, mire fognak szombatón sentenciáltni a telepítvényesek, és mi leend a képviselőház ultimátuma a bolygó zsidóként ide-oda kóborló törvényjavaslatra nézve.

Ha tehát rosz próféta lennék. . . pardon.

Ludas Matyi.

Egy főispáni étlap.

Pestmegye új főispánja instellátioja napján a tányérnyaló és pezsgőnyelő megyei bizottmányi tagoknak nagy traktát csapott a polgári löveldében.

Ezen pátriarchális eszem-izsom ellen ugyan semmi kifogása sincs Ludas Matyinak, hanem igen is ván ám az étlap ellen.

Egy magyar főurnak, mint a minőnek magát gróf Zichy Ferraris Victor tartja, azt hisszük, cseppet sem derogálna, ha nemzeti nyelvünkön adná tudtára azt vendégeinek, hogy mitől döglük a légy?

De hát lássuk Pestmegye főispánjának étlapját.

Képzeld felülről egy grófi czimert végére állítva, melyet hogy el ne döljön, két oldalról két hátulsó lábára álló két orosz lány tart két első lábával; a czimer felett díszlik a kilencz águ korona.

Ezen csecsebecse alatt aztán olvasd, a mint következik: „*Bien souffrir a temps.*“

Dîner du 6 Juin 1871.

POTAGE.

Consommée à la Victoria.

HORS D'OEUVRE.

Esturgeon Sauce remoulade.

RELEVÉS.

Filets de boeuf en tortue.

ENTRÉES.

Choux froix de cailles en belle vue.

ROTIE.

Poulardes et oïssous.

SALADE

à la russe.

LÉGUMES.

Petits pois à l'anglaise.

ENTREMETS.

Riez à la parisienne.

Fraïsses au sucre.

Cerisses,

Pâtisserie.

Caffée Moka.

No édes lerchenfeldi, budaörsi, promontori és soroksári svábom! és ti pótharaszti, nyáregyházi, cinkotai és gubaezi magyarjaim! Pestmegye bizottmányi tagjai! tudjátok-e mit ettetek és mit ittatok hát?

De hogy tudjátok édes atyámiai! Ha tudátok volna, nem adtátok volna ki azonképen, a miképen azt bevettétek. *)

Pedig hát édes atyámiai azon Dinerért személyenként 7. mond hét osztrák forintot fizetett Marschalnak a főispán ur. (Ugyi szivesörömeztöbb felvettétek volna az ebédet kész pénzben?) 300 teritek per 7. ftjával Maróti szerint is 2100 ft. Szja! Pestmegye főispánjának fizetése 4000 ft. Telik ebből ugy-e?

*) Azok a kik hivatalosak nem valának, azt pletykálják, hogy a trakta nyomai még másnap is láthatók valának a lövelde kerítésében.

Instelláció előtt.

Mikor az ember csak gróf és felsőházi tag megelegszik ilyen fogattal is.

Instelláció napján.

De mikor az ember nem csak gróf és felsőházi tag, hanem egyszersmind főispán is, már akkor ilyen maskara equipage dukál.

Szabadkai életképek.

XIX.kép

Miska bácsi ipam uram a miniszteri
audientián.

Tekintetes miniszter ur! — Oho — majd elhibáz-
tam. — — — Felséges miniszter ur! Legkegyelmesebb
uram!

Talán már volt szerencséje hallani, hogy én Sza-
badka városának legokosabb embere vagyok. — Ha kell
valahova menni, hát mindenütt engem tolnak előre. —
Igy történt most is, hogy ide gyűttem. — Én vagyok
az a Miska, a ki feőnótáriusa voltam sok eszten-
deig a városnak. — Voltam én már több deputatióban. —
Én tartottam orációt egy időben Ujvidéken is —
talán tetszik is tudni, mikor a kir. biztos elébe mentünk,
és ha a prémes mentémet hátulról egyik társam (Isten
nyugosztalja meg lelkét) meg nem rántja: hát nem akad-
tam volna meg, no de akkor még fiatal ember voltam, és
nem volt annyi praxisom, mint most.

Ezeknek előrebocsátása után, kérem én bizony
azért gyűttem ide, hogy Lénárd Máté vejem iránt
valami bizonyosat megtudjak; mert mi odalent olyan hu-
mi híreket hallottunk, mintha tán más volna proponálva
a főispánságra: azért legalázatosabban instálom ke-
gyelmességedet, lenne szives ez iránt némi felvilágosi-
tással szolgálni.

Miska bácsi minisztere: Uram! ugylátszik,
hogy ön tévedésben van. — Uraságod azt hiszi, hogy
a belügyminiszterrel beszél: — tudja meg uram, hogy én
ő excellentiájának csak komornikja vagyok.

Miska bácsi (csudálkozva.) Hiszen, azt tetszett
mondani, hogy helyet foglaljak ezen a piros bársony
kanapén.

Komornik: Igenis — hogy uraságod addig ki-
pihenje magát, míg ő excellentiája elfogadja. — Paranc-
solja, hogy bejelentsem.

Miska bácsi: Sose bántsá . . . ugyis minden-
nap együtt ebédelek ő excellentiájával a casinóban. . .

(Miska bácsi leverten távozik, s utközben azon-
töri fejét, vajjon elmondja-e mind ezt, a mi vele történt, a
má mikának?)

Borsika
titkos táviratából.

S z i p o r k a.

Besorozták a fiut bakának a königräczyi esata előtt,
verték a dobot indulóra s elkellett bucsuzni szüleitől.

„Ne busuljanak édes szülém, vigasztalá őket a fiu, nem
talál engem az ágyugolyó, fogadom, hogy visszatértemkor
egy ellenség fejével lepem meg kigyelmeteket.“

— Nem kívánom én édes fiam! örömet látunk mi
fej nélkül is, csak haza jöhess.

Jegyzőkönyvi kivonat.

A pesti katolikus politikai kaszinó 1871.
junius 8-án tartott teljes üléséből.

Jelen voltak: Gróf Cziczráki Janó elnök.
Páter Tritytrotty alelnök.

Szent Lókain Antal, a „Magyar Alom“ szer-
kesztője.

Török Janosi, Jánosnak az apja.

Abzug Virgilius, 4-er katolizált kálomista.

Viola Maszlagius, vándor bujtogató.

Hegyi Bujtorjanus, katolizált zsidó.

báró Jócsikó Kálmán; Lókain bojtárja.

páter Pollák Bagoziándus;

páter Palásthi Menyeeskézendius,

páter Konek Bikaiánus,

páter Jekelfalusi Csala-fantianus vá-

lasztmányi tagok; ezenkívül számtalan kegyes és jámbor
a Szilágyi Virgilius által tartatni szokott népgyűléseken
pártokló szabadalmazott nevelőintézet tulajdonosnői, uno-
kahug papszakácsné rendes és rendkívüli tagok; mely
alkalommal,

határozatott:

hogy ha a szent kaszinó rendes tagja
Pauler Tivadar magyar királyi cultusmi-
niszter hajtani találva annak a pokolba fogantatott
Ellenőr című ujságnak kárhozatot lehellő tanácsaira, s
a közte és szent tagtársunk Jekelfalusi Csala-fan-
tiánus között a multkor történt érdekes jelenetet vagy
dementirozni akarná, — vagy valami hajlandóságot mu-
tatna az egyedül idvezítő esalhatatlansági dog-
ma kihirdetetését megakadályozni: a szent társulat
tagjai közül, mint arra méltatlan, érdemtelen, szóval mint
pestises egyén, ki csapattatik, s e világon a Mária-gyüdi
templomnak meztelen térdeni 12-szeri megkerülésére, a
más világon pedig tíz ezer esztendei purgatoriumra, azután
pedig örökös gyehemára ítéltetik, s páter Tritytrotty ezen
ítélet végrehajtásával megbizatván.

Ezen határozat, illetőleg ítélet a szenttársulat ren-
des közlönyében a Ludas Matyiban közhírré tétetni rendel-
tetik.

Kiadta :
Páter Makutyi
jegyző.

Gr. Z. F. Victor albumába.

Esküd még mielőtt alkotmányunkra le tennéd :

Főispáni fotelbe te nagy hetykén bele ültél,

Még mielőtt el végezhetted volna beszéded. . .

Fő uri rangodhoz képest többször bele sültél,

Helyre üté minden bakalád a löveldei vig tor.

Itt legalább te valál egyedül igazán csak a Viktor.

A d o m á k.

Undon egyszer a tisztos falusi elöljáróság gyűlést tartott. Mig nagy bölesen a fenforgó tárgy felett tanácskoznának, az alatt egy élelmes kutya, a bíró zsiros erszényét elkapta, s azt egy félre eső helyen a maga kutya módja szerint megette.

Ez még ugyan nem nagy baj lett volna, — hanem az erszényben pénz is volt, s a kutya ezt a zsiros zaesköval való küzdelemben menten szétszórta.

Mikor aztán a kutya visszajön, — a böles esküdtek azt gondolták, hogy a zaesköval együtt a pénzt is lenyelte a torkos állat. Eleinte tehát fölakarták a kutyát hasítani, hanem később még is azt a böles végzést hozták, — hogy a kutyát kalodába teszik, s ott addig verik, mig a pénzt elő nem adja.

— —

Volt egyszer egy földes urnak egy D o b o z i nevű tisztartója, a kit igen szeretett, mert urodalmát s a jobbagyságot igen rendben tartotta.

Egy paraszt ember azonban éppen ezért a rendes természetéért nem szerette a tisztartót. Ez a paraszt ember pedig legröstebb volt a faluban.

Elment tehát egyszer ez a paraszt ember az urasághoz, s a tisztartót az uraság előtt elkezdte szidni, gyalázní, — hogy milyen tigris természetű, s hogy csalja lopja a méltóságos uraságot.

Az uraság ismerte Dobozi egyenes természete és lelkületéről, de ismerte az ellene ármánykodó parasztot is; — nem lohasztotta le azonban az árulkodó kárörömeit — hanem biztatta, hogy majd ír egy levelet, s adja ezt oda Dobozi uram kezébe.

A levélbe pedig nagy bölesen az volt írva, hogy a v i v ő j é r e veressen Dobozi uram jó huszonötöt.

Haza sietett tehát a paraszt ember nagy örömmel, gondolván, hogy majd megmosdatják most a kegyetlen tisztartót.

A mint aztán kezébe nyomja a levelet Dobozi uramnak, nagy figyelmessen elkezd az olvasni, — az olvasás közben azonban arca elkomorult, szemei kigyuladtak, vére pedig szokatlan mozgásba jött,

A paraszt látva e feltűnő jelenségeket a tisztartón, nem állhatá meg, hogy örömeiben fel ne kiáltson.

— Izzadsz most D o b o z i ugy-e? Fordítsd csak a levelet, tulnan is neked szól.

Hanem aztán Dobozi uramnak sem kellett több a tréfából, — elővette ő is az izasztót, s ugy ostor hegyre vette ezt az ármánykodó parasztot, hogy bár ő volt ez előtt leglustább a faluban, de most oly gyorsá lett, hogy nyulat lehetett volna fogatni vele.

— —

Egyik veterán írónk igen rövid látó vala, ugy annyira, hogy verőfényes napon is borusnak látta az eget.

Egy igen szép délután sétálni akarván menni azt mondja ujonnan fogadott öreg invalidusának : Mihály hozza ki csak az esernyőmet.

Az öreg Mihály bemegy a szobába, keres keres valamit, de nem talál, végre is nem győzi várni ura, utánna megy s rá rivall: ugyan mi az ördögöt csinál Mihály oly sokáig?

Hát uram keresem. . .

Nem látja, hogy ott van a szegletben ni.

Mi uram? Hát a parupli. . .

Óh tekintetes uram! hát mért nem mondta először is mingyárt magyarul, hisz már tizszer is volt a kezembe.

— —

Két paraszt embernek mint tanubizonyságnak esküt kellett volna letenni a törvényszék előtt, de a bíróság előtt csak az egyik tanu jelent meg.

Ez aztán az eskületétnél mind a két kezét feltartotta.

— Mit akar kend mind a két kezével? kérdi egyik bíró.

— Hát tekintetes uram! válaszolt a kérdezett — pajtasom nem jöhetett el, tehát megkért, hogy helyette is tegyem le az esküt.

— —

A beregszászi bírónak ellopta egyszer a lovát a cigány. Hanem a bíró véletlenül megösmerte azt egy vásárban, épen midőn a cigány legkényesebben paripázott rajta.

Erre a bíró előkapja botját, s verl keservessen a cigányt.

A cigány megijedt, s azt mondja a bírónak:

— Nem ugy verik nálunk a cigányt bíró uram!

— Hát hogy? kérdi a bíró.

— Két kézzsel — válaszolt a cigány.

Mig azonban a bíró neki kászolódott, hogy a cigányt két kézzsel verje, — addig a cigány szépen elnyargalt.

— —

Most történt legközelebb midőn P. megye új főispánja hivatalába beiktattatott, hogy a megye várnagya szemlét tartván a gálában kiállított huszárokon a főispán megérkezése előtt, a soros őrhöz így szóla;

Na osztán János! mikor a méltóságos főispán ur kocsija a kapuhoz közeledik, hangosan kiáltsa ám kend, hogy „q u e r a u s.“ Értette kend?

„Igen is értettem teens várnagy uram!“

Mikor aztán Jancsi huszár megpillantotta a főispán kocsiját, kiakarván tenni magáért torkaszakadtából elordítá: h a l b e r d ó!

Persze lett olyan kaczagás, hogy a szele majd lehordta a főispán ur strimflis németjét a bakról,

Diskurszus Iezig szomszéd és Mihály gazda közt.

Mihály gazda:
Hallotta szomszéd?
Iezig szomszéd:
Nus mit Mihály bácsi?
Mihály gazda:
Hát hogy a Károlyi
Gyurka palotájának
homlokzatáról a grófi
korona magától lehul-
lott.
Iezig szomszéd:
Brávó! hisz ez azt je-
lenti, hogy a gráf repu-
blikánussá lett...
Mihály gazda:
Igen, de már másnap ujat tettek helyébe...

Iezig: E meg azt jelenti hallja kend, hogy a gráf
marad a ki volt... a legfőbb arisztokrata.

Mihály gazda: No szomszéd! találtak már He-
vesvármegyének is főispánt.

Iezig szomszéd: Ugyan kit Mihály bácsi?

Mihály gazda: Hát valami Máriás nevű
uri embert.

Iezig szomszéd: Gatt bewahre! ha Heves fő-
ispánja egy máriás lesz, az egész megye nem is fog
többet érni egy petáknál.

A „Népszava“ előfizetési ára:

Évnyegyedre 1 frt

Félévre 2 frt

Kiadóhivatal: Pest, városháztér 6. szám alatt.
Gyűjtőnek minden öt előfizető után tiszteletpéldány-
nyal szolgálunk.

A „HUNGARIA“ n a g y s z á l l o d a (GRAND HOTEL HUNGARIA)

A Duna mellett, pompás fekvésű ujonépült

„Hungaria“ nagy szálloda

megnyitásról czennel van szerencsénk azon szives kéréssel értesí-
teni, hogy ezen új és nagyszerű vállalatot, mely a nagy szálloda
minden kellékeit egyesítvén, a legfokozottabb kényelmi igények
szerint van berendezve, becses figyelmével és ajánlatával támo-
gatni sziveskedjék.

Mi igyekezni fogunk, hogy lakás, konyha és pincze körül szerzett
régijó hírnevünket ne csak igazoljuk, hanem folyton emelhessük.

Illmer és Zeillinger.

Mészáros Károly